אזל שילא אמר לדביתהו צבית לי וורדתא דלאליזיל ולימא ליה לרב מילי עילואי צביתה ליה וורדתא נח נפשיה דשילא חזו דפרחא אסא מהאי פוריא להאי פוריא אמרי ש"מ עבדו רבנן פייסא בעי רבא קושי מהו שתסתור בזיבה דבר המטמא סותר והאי נמי מטמא כימי *נדה הוא או דילמא דבר הגורם סותר והאי לאו גורם הוא א"ל אביי אונס בזיבה יוכיח שאינו גורם וסותר אמר ליה לאיי האי נמי גורם הוא *דתנן *ראה ראיה ראשונה בודקין אותו שניה בודקין אותו שלישית אין בודקין אותו ולרבי אליעזר דאמר אף בשלישי בודקין אותו ה"נ כיון דלא גרים לא סתר אמר ליה לרבי אליעזר ה"נ ת"ש *רבי אליעזר אומר אף בשלישית בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו מאי לאו לסתירה לא לטמויה להיא טפה במשא ת"ש בשלישית רבי אליעזר אומר בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו לקרבן אמרתי ולא לסתירה אלא לר"א תפשוט דדבר שאינו גורם סותר לרבנן מאי ת"ש דתני אבוה דרבי אבין מה גרם לו זובו שבעה לפיכך סותר שבעה מה גרם לו קריו יום אחד לפיכך סותר יום אחד מאי שבעה אילימא דמטמא שבעה האי מה זובו מטמא שבעה מבעי ליה אלא לאו דבר הגורם סותר דבר שאינו גורם אינו סותר ש"מ אמר אביי *נקטינן אין קושי סותר בזיבה ואי משכחת תנא דאמר סותר ההוא ר"א היא תניא רבי מריטס אומר *אין לידה סותרת בזיבה *איבעיא להו מהו שתעלה אביי אמר אינה סותרת ואינה עולה רבא אמר *אינה סותרת ועולה אמר רבא מנא אמינא לה דתניא °ואחר תטהר *אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת בינתים אי אמרת בשלמא עולה היינו דלא מפסקת טומאה אלא אי אמרת אינה עולה *אפסיק ליה לידה ואביי אמר לך *שלא תהא טומאת זיבה מפסקת בינתים אמר רבא מנא אמינא לה דתניא *מזובה ולא מנגעה מזובה ולא מלידתה ואביי אמר לך תני חדא מזובה ולא מנגעה ולא תתני ולא מלידתה ורבא האי מאי אי אמרת בשלמא מזובה ולא מלידתה איידי דאצטריך ליה לידה תנא נגעה אלא אי אמרת מזובה ולא מנגעה האי °מכי יטהר הזב מזובו נפקא *מזובו ולא מנגעו ואביי חד בזוב וחד בזובה וצריכי דאי כתב רחמנא בזוב

ויקרא טו

[שם]

ויקרא טו

[מגילה ח.]

אזל שילא אמר לדביתהו צבית לי וורדתא. מכריכן: מילי. שלא ילשין עלי בפני רב: דקא פרח אסא. רגילין היו להגיס הדס על המטה וההדס של אלו פורח היה והולך ממטה למטה: פייסא. שלום: קושי מהו שתסתור בזיבה. כל מה שספרה: דבר הגורם. לידי זיבה אם ראתה שלש והאי לאו גורם הוא דלא אתיא בה לידי זיבה. ואי קשיא והרי קרי שאינו גורם כדקי"ל וסותר ההיא לאו סתירה היא דחד יומא הוא דסותר וכי קא בעי רבא לסתור הכל: שאינו גורם. כדקי"ל• ולא מחמת אונסו: וסותר. כלומר בפירקין ברביעית אין בודקין אותו: לאיי. בשמת אונס נמי גורם הוא לידי זוב שאם ראה שתים שלא באונס ושלישית באונס מצטרפין לקרבן דתנן שלישית אין בודקין אותו: לקרבן אמרתי. דבעי בדיקה ולא לסתירה: אלא. לא תוקי כדתרצה לטמויי במשא אלא ודאי לסתירה ובעיין לא תפשוט דאין לרבנן בעינן ואת פשטת מדר"א: ש"מ. מדנקט לשון גרמא מכלל דקיימא ליה דבר הגורם סותר: רבי אליעזר היא. דאמר אונס סותר ואינו גורם: מהו שתעלה. אם ילדה בזוב ובימי לידתה לא ראתה מהו שיעלו לה לנקיים ולא תצטרך לספור אחריהן: אינה סותרת. אם היתה זבה ופסקה והתחילה לספור וילדה אינה סותרת ימי לידתה אפי' אינה רואה בהן אין משלימין לספירתה אלא משלמת אחריהן •אם טהרה: מזובה. וספרה לה• מזובה: ולא מנגעה. כיון שטהרה מזובה סופרת מיד •ומביאה קרבן לזיבתה ואז תטהר מלטמא בועלה ואפילו מטוגעת ולא צריכה להמתין עד שתטהר אף מנגעה: ולא מלידתה. כיון שטהרה מזובה סופרת מיד ואינה צריכה להמתין עד שיעברו ימי לידתה. אלמא ילדה בימי ספירה אינה סותרת ועולה:

תורה אור

זב

[כריתות ח:]

[נ"א: בימי]

[לעיל לה.] וגיס פ"ב מ"ב

[נזיר סה: ע"ש לעיל לה. ע"ש]

מן אם טי' עד לה בס"א וא"כ מה"ל מזובה ולא ס'. כנ"ל

[עי' פירש"י ערובין ה. ד"ה והגה"ה מקפיק]

[לקמן נד.]

דבר הגורם סותר ס'. וא"ת יולדת בזוב תוכיח דסותרת לרב דאמר מעין אחד הוא אע"ג דדם טוהר אינו גורם שום טומאה וי"ל דדם טוהר חשיב גורם טפי כיון שאם לא ילדה הויא זבה או נדה לרב דאמר מעין אחד הוא ולא דמי לקושי דלשלש דם שבאלה מחמת קושי לידה אינו גורם זיבה: **נקטינן** דאין קושי סותר. מכאן משמע דלא דרשי אתים אם לא שבפרש לעיל (דף לו.) ורבנן אתים לא דרשי היינו לכך דרשא לך משמע דלא דרשי כלל: **אביי** אמר אינה סותרת ואינה עולה. כתב רש"י בתשובה אחת דאביי מודה דימי לידה שאינה רואה בהן עולים לספירת זיבתה דהכי משמע פרק בא סימן (לקמן דף מד:) מן הברייתא והכא אליבא דר' מריטס קיימי מדע דאין רגילות למיכתב חדא מילתא בתרי דוכתי דבעי לה הכא ובשילהי בפ' בא סימן (שם) ושם הולך חולק אביי אברייתא דהתם ושם דמה להם לאביי ורבא להזכיר סתירה לא היה להם להזכיר אלא עלייה דפליגי בה אלא אליבא דר' מריטס בעי מהו שתעלה דמדנקט אין לידה סותרת ולא קאמר נמי דעולה מכלל דסבירא ליה דאינה עולה או דלמא הא בהא תליא כיון דאינה סותרת ע"כ עולה מאחר שהיא שלא היא טומאה מפסקת בינתים ומייתי רבא תנא אמינא לה דמסתמא רבי מריטס לא פליג אקרא ואביי מייתי תנא אמינא לה דאיכא תנא דפליג אברייתא דבא סימן (שם) ואיכא למימר דר' מריטס סבירא ליה נמי הכי מדלא קאמר ר' מריטס אינה סותרת ועולה וה"ה דהוה מצי אביי לאתויי ברייתא דשונה בהמפלת (לעיל דף כח:) דסברה דאין עולה אלא דרבא הוה מוקי לה כר' אליעזר כדמוקי ברייתא דבסמוך קן פרש"י ומה שפירש דמייתי רבא תנא אמינא לה דמסתמא לא פליג ר' מריטס אקרא קשה דהא ע"כ ר"א פליג וי"ל דהוה מצי למימר וליטעמיך אלא בלאו הכי דחי ליה אביי שפיר ומה שפירש ברייתא דהמפלת (שם דף כח:) מוקי לה רבא כרבי אליעזר חוקא בהא הויא כרבי אליעזר דאין עולין לה אבל לגמרי לא הויא כר' אליעזר דהא מוקי לה כר"ע דבעי ספורים בפניו ור"א פליג עליה בפ"ק (לעיל דף ז:) ור"ת מפרש דהלכתא כאביי דאין עולין וכברייתא דהמפלת (שם דף כט:) ומדקדק מדלא קאמר עלה (לעיל ל.) ש"מ ארבע דימי לידה אין עולין לאפוקי מן הברייתא דלעיל לגוי לאו שיטייא ומברייתא דבא סימן (לקמן דף מד:) דסברי דעולין אלא אינו סוגה אלא דברים של מתוס אבל הא פשיטא לן דאין עולין ועוד אומר ר"ת דברייתא דבא סימן איכא למימר כדמפרש ליה רב פפא משום דאימא ילדה זכר לגבי עולה שבוע שני לספירת זיבתה ודבריו נראה טפי מדקתני ואין קרבנה נאכל א"כ איכא למימר אימר לא ילדה ואפי' ילדה אימא ילדה זכר ותדע דלא קיבל דברי רב הונא דהתם ולא הדר ביה אלא סבר דאין עולין מדקאמר בשמעתין רב פפא אמר ע"כ הקישן הכתוב ואי סבר עולין א"כ ע"כ צריך לאוקמי כר"א כדמוקי רבא ומאי דחיק לאוקמי כרבנן דר"א דלאמרי אין דנין אפשר משאי אפשר כיון דבלאו הכי צריך לאוקמי כר"א דלאמר אין עולין אלא ודאי לא הדר ביה ומיהו אי גרסינן לעיל דלאמר סותר רבי אלעזר והכא רבי אליעזר אין להוכיח כלום ודברי רב פפא דלקמן איכא למימר דאינו עיקר אע"פ דהוי ספק ספיקא (א) שבוע שני אינו עולה לספירת זיבתה דאיכא למיחש דילמא נקבה היא כדאמר רב הונא התם משום דאיכא נמי ספק ספיקא בסוף ימי טוהר דסתרה לה כדפרישית לעיל גבי המפלת חיה ועוף (דף כז. סד"ה חומר) ומיהו כיון דאין קרבנה נאכל איכא בלאו הכי ספק ספיקא שמא לא ראתה ואפילו ראתה שמא לא ילדה ואומר ר"ת דימי לידה שאינה רואה בהן הוא למ"ד מיע"ל קג"ס ולא לחי העומד מאליו בפ"ק דעירובין (דף טו.) ורב סעדיה כתב דנשים שלנו דתפסינן להו כיולדות בזוב אם עברו ימי טומאת ז' לזכר או י"ד לנקבה וספרה שבעה נקיים בימי טוהר או אפילו בימי טומאה מותרת לבעלה עד מ' לזכר ופ' לנקבה אע"פ שרואה דם הכתוב קראו דם טוהר שכן שנו חכמים ימי לידה שאינה רואה בהן עולים לה לימי ספירת זיבתה הרי בהדיא חולק על ר"ת והא דלא קאמר בהמפלת (שם דף ל.) ש"מ ד' איכא למימר משום דלא קאמר אלא סכל למלי למימר הא מני פלוני היא כדקאמר ש"מ ר"ע היא ש"מ ר"ש היא ש"מ טבילה בזמנה מצוה לאפוקי מדר' יוסי בר' יהודה אבל בהא דאין עולין לא מצי למימר הא מני רבי אליעזר היא דלאביי לכ"ע אין עולין:

רבא אמר אינה סותרת. וא"ת והא רב סובר בפ"ב (דף טו) דלוי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם וא"כ תסתור דהכא במין שבעה נקיים מדם וי"ל *דרבא אליבא דר' מריטס קאמר כדפרישית וסבר דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם דהא קאמר דאינה סותרת:

מה

[נ"ל ושאני רבא סותר גו' כברא (ס.)] [נ"ל דרבא]

דם טוהר סותר לרב דאמר מעין אחד והא כ"ש דם דימי טומאות ורבא אמר הא בהא תליא: אמר רבא מנא אמינא לה. דכל ראות אית ליה דאינה סותרת אית ליה דעולה דתניא ואחר תטהר כו' ועל"כ ר' מריטס לא פליג אקרא וכן מייתי מקרא דוטהרה מזובה דע"כ ר' מריטס לא פליג אקרא. פי' ק' דהא ע"כ ר' אליעזר פליג ארך קרא דוטהרה מזובה וראוי נמי אמר דסותר נמי סתרה. ול"ש דאינה עולה. והכי משמע. רבא נפשיה לקמן י"ל דאה"נ דהוה מצי למימר אביי ולטעמי':

עין משפט נר מצוה

נג א מיי' פ"ג מהל' מחוסרי כפרה הל"ה:

נד ב ג מיי' פ"ו מהל' איסורי ביאה הל"י:

נה ד ה מיי' שם טוש"ע י"ד סימן קצו סעיף א:

[ו• מיי' פ"ה מהל' משכב ומושב הל"ט טוש"ע י"ד סי' קצו סעיף י]:

[ועי' תוס' כתובות ג. ד"ה ור"ש]

◆

גליון הש"ס

גמ' אפסיק ליה לידה. עיל לג ע"א תד"ה רואה: רש"י ד"ה ולא מנגעה וס' ומביא קרבן לזיבתה. עי' תוס' לקמן מגילה ח ע"א ד"ה מזובו:

◆

תוספי הרא"ש

או דילמא דבר הגורם סותר. אע"ג דקרי סותר והיינו יום אחד וכן הוא גורם טומאת יום אחד. תימה והרי דם טוהר דאינו גורם טומאה וסותר לרב דאמר מעין אחד הוא כדאמר לעיל דיולדת בזוב צריכה שתשב ז' נקיים וי"ל דדם טוהר לרב חשיב גורם טפי שאם תראה בזה הענין בימים הראשונים ליבות תהא בו זבה ולא דמי לקושי משום דם שיראת בקושי לעולם לא יגרום זיבות: אמר ליה אביי אונס בזוב יוכיח שאינו גורם וסותר. אביי לית ליה הא דאמר רב הונא לעיל ראיה ראשונה של זב מטמאה באונס: איבעיא להו מהו שתעלה. כתב רש"י בתשובה דוקא בעיא אליבא דר' מריטס הוא דמיבעיא לן ולאו תלמודא באמר נפשיה הוא דמיבעיא ליה משום דלקמן פ' בא סימן מיבעיא ליה לתלמודא ימי לידה שאינה רואה בהן מהו שיעלו לספירת זיבתה. ותימה עלה ת"ש דאין שיטת התלמוד לישאל בעי' אחת לפעמי' ולישא ליתן בה אלא הכא לר' מריטס הוא דקבעי דנקט לישנא דסותרת ומיבעיא ליה מאי סבירא ליה בעולה מי אמרי' מדלא קאמר ימי לידה עולין לספירת זיבתה אינה עולה אית ליה או דילמא הא בהא תליא כיון דאינה סותרת ע"כ עולה דאם לא כן לא סגיא דצופין ורחמנא אמר אחר אחר לכולן. אביי אמר אינה סותרת דוקא קאמר ואינה עולין ואפי' אינה רואה בהן אלא משלמת ספירתה לאחר שבועיים ח"ם דלא חזיא דם אבל אי חזיא דם לא אחר אחר הוא דאע"ג דלאו טומאת זיבה הוא ס"ס מדם בעי' נקיים דהא אפי'

מוסף רש"י בודקין אותו. כשנשה דרכים, כמאכל כמשקה כקפיצה וכמשאוי כו' (לעיל לה.). בשלישית בודקין אותו. מפני הקרבן שאם ראה את השלישית באונס אינו מביא קרבן (נזיר סה:). ברביעית אין בודקין אותו. כלומר לאחר שראה שלש שלא באונס ורבה את הרביעית בתוך ימי ספרו ואפילו אם היה באונס אין בודקין אותו אם מחמת אונסו היא, אלא סותר את הכל (שם). נקטינן. מסורת מאבותינו מנהג מרבותינו (ערובין ה.). אחר אחר לכולן. כלומר זמן אחד לכולן, שיהו לעולין טהרתן (לעיל לג:). מזובו ולא מנגעו. ה"ג בתו"כ מזובו ולא מזובו ומנגעו, שאם היה זב ומצורע ופסק מזובו ולא נתרפא עדיין מנגעו וספר, אין אומרים לו אין ספירה זו נקיים עד שיטהר אף מנגעו, אלא מונה והולך מיד ועולה לספירת זוב ולכשיתרפא מצרעתו יטבול מיד טבילה ראשונה של מצורע והיה עולה לו לטבילה נגעו חוזר וטהר מלטמא משכב ומושב ולטמא כלי חרס בהיסט כדין זב, ואע"פ שצריך לספירה שבעה לצרעתו לענין אכילת קדשים וטבילה שניה, כדכתיב במצורע ורחץ במים וטהר ואחר יבא אל המחנה וישב מחוץ לאהלו שבעת ימים והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו וגו' ורחץ את בשרו במים וגו', אהני טבילה קמייתא לטהרו מלטמא משכב ומושב וכלי חרס בהיסט (מגילה ח.).